

Keith Richards és James Fox
Élet

Fordította
Babits Péter

Keith Richards

és James Fox

ÉLET

Aki túlélte a rock and rollt

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Keith Richards: *Life*

With James Fox

Weidenfeld & Nicolson, 2010

Orion Publishing Group Ltd., Orion House

5 Upper Saint Martin's Lane, London WC2H 9EA

An Hachette UK Company

Copyright © Mindless Records, LLC., 2010

Fordította BABITS PÉTER

Hungarian translation © Babits Péter, 2019

Hungarian edition © Cartaphilus Könyvkiadó, Budapest, 2019

Patriciának

Első fejezet

Melyben az 1975-ös amerikai turné során lemeszelnek az arkansasi rendőrök, és egymásnak feszülnek az erők.

Miért álltunk meg éppen az arkansasi Fordyce-ban, a 4-Dice étteremben ebédelni a függetlenség napjának hétvégéjén? Vagy úgy általában: bármikor? Amikor tíz év alatt épp elégszer átkeltem a Biblia-övezeten? Fordyce pirinyó város, a Rolling Stones meg rajta az Egyesült Államok összes rendőrének feketelistáján. Minden zsaru minden létező eszközzel el akarta érni, hogy mi lebukjunk, őket kitüntessék, az amerikai atyafiak pedig örökre megszabaduljanak a kis angol buziktól. 1975-öt írtunk, brutalitás és összecsapások mindenütt. A Stonesra az utolsó, '72-es turnén, az úgynevezett STP-n adták meg a kilövési engedélyt. A külgöynek is feltűnt a lázongás (volt), a polgári engedetlenség (szintén volt), a szexuális szabadosság (bármilyen legyen), meg a sok erőszak szerte az Államokban. És mindről mi tehattunk, mi szegény kobzosok. Mi lázítottuk az ifjúságot, mi rontottuk meg Amerikát, ezért úgy határoztak, hogy soha többé nem turnézhatunk az Egyesült Államokban. Nixon idejében az egészről súlyos politikai kérdés lett. Személyesen uszította rá a kopóit John Lennonra, és vetett be ellene minden mocskos trük-

köt, csak mert úgy gondolta, hogy miatta bukhatja a választást. A mi ügyvédünkkel meg hivatalosan közölte, hogy nincs nálunk veszélyesebb rock and roll banda a világon.

Az előző napokban, Memphisben és San Antonióban csodás ügyvédünk, Bill Carter egy személyben mentett ki minket a rendőri erők által kiagyalt és felállított csapdából, így maradt meg a dicsőség az alig 4837 lelkes kisvárosnak, Fordyce-nak, melynek iskolai emblémájában valami fura vörös bogár szerepelt. Carter előre szólt, hogy be se tegyük a lábunkat Arkansasbe, de legalábbis ne hajtsunk le a pályáról. Eszünkbe véste, hogy Arkansas állam nemrégiben megpróbálta törvényileg betiltani a rock and rollt. (Azért megnéztem volna a szövegezést: „Amennyiben hangos és tolakodóan ütemes zene szólalnék meg...”) Erre mi ott cirkáltunk a mellékutakon egy vadiúj sárga Chevrolet Impalával. Talán az egész Egyesült Államokban nem létezett alkalmatlanabb hely, hogy megálljunk egy drogokkal telepakolt kocsival, mint ez a vaskalapos déli közösség, ami kicsit sem örült a problémásnak tűnő idegeneknek.

Az autóban ott ült velem Ronnie Wood; Freddie Sessler, aki hihetetlen karakter, a barátom és helyyel-közzel a pótapám, neki még sok szerep jut ebben a sztoriban; és Jim Callaghan, sok éve a biztonsági főnökünk. A négyszáz mérföldes utat róttuk Memphisből Dallasba, ahol másnap a Cotton Bowlban adtuk a következő bulit. Jim Dickinson, a déli kölyök, aki zongorán játszott a *Wild Horses*-ben, azt mondta, a vidék megér egy autótutat. A repüléssel is torkig voltunk. Washingtonból Memphisig épp elég volt, amikor nagy visongás és sírás-rívás közepette hirtelen több ezer lábnyt zuhantunk, Annie Leibovitz fotós beverte a fejét a mennyezetbe, és leszállás után minden utas az aszfaltot csókolgatta. Én meg sűrűn hátramentem a gép farába, és a szokottnál is nagyobb odaadással fogyasztottam a cuccot, mialatt az égen hánykolódtunk, nehogy kárba menjen. Pocsék utunk volt Bobby Sherman régi gépén, a *Csillaghajón*.

Szóval kocsikáztunk, és mi ketten Ronnie-val különösen hülyén adtuk elő. Miután megálltunk az útszéli 4-Dice kocsmánál, ahol

leültünk és rendeltünk, Ronnie-val kivonultunk a budira. Csak úgy, felpörögni. Be voltunk löve. Nem igazán csíptük a törzsven-dégeket, se a kaját, ezért a budiban lógtunk, röhögcséltünk, és toltuk a cuccot. Vagy negyven percet lehettünk bent. Na, odalent ilyesmit nem csinált az ember. Akkoriban végképp nem. Ez mér-gesítette el a helyzetet. A személyzet ránk hívta a zsarukat. Mire kijöttünk, oldalt már állt egy fekete autó, rendszámtábla nélkül, s ahogy elindultunk, húsz métert se gurulhattunk, máris hallottuk a szirénát, villogtak a kis fények, és puskát nyomtak a képünkbe.

A farmersapkám minden zsebe ki volt tömve drogokkal. Minden ki volt tömve drogokkal. Még az ajtók is, csak le kellett pattintani a burkolatot, műanyag zacskókban állt bent a kokó és a fű, a peyote és a meszkalin. Édes istenem, hogyan mászunk ki ebből? Rosszabb időben le se bukhattunk volna. Már az is kész csoda, hogy beengedtek az Államokba erre a turnéra. Egy csomó feltételhez kötötték a vízumunkat – amit persze az összes nagy-város összes rendőre jól tudott –, és még ehhez is az kellett, hogy Bill Carter az előző két évben maratoni távot gyalogoljon a kül-ügyminisztérium és a bevándorlási hivatal között. Nyilván a lista élén szerepelt, hogy nem tartóztatnak le kábítószer-birtoklásért, amit Carter személyesen garantált.

Akkor épp nem toltam keményebb cuccot; megtisztultam a turnéra. Mindent bezsuppolhattam volna a gépbe is. Sosem fogom megérteni, miért hurcoltam magammal azt a sok szart, miért vállaltam a rizikót. Memphisben rendesen feltankoltam anyaggal, amit nem szívesen potyáztam volna el, de ettől még felrakhattam volna a gépre, hogy tisztán vezessek. Miért pakoltam fel a kocsit, mintha drogdíler lennék? Talán elaludtam, és lekéstem a gépet. Csak azt tudom, hogy hosszú ideig feszegettem azokat az ajtóburkolatokat, mire elraktam az összes szart, és hogy a peyote már akkor sem tartozott a kedvenceim közé.

A sapka zsebeiben akad bőven hasis, Tuinal, meg némi kokó. Üdvözlésként meglengetem a zsaruk előtt, mire a sok tabletta és a hasis repkedni kezd a bozótba. „Üdv, biztos úr (sapkalendítés).

Jaj, csak nem szegtem meg valami helyi rendelkezést? Kérem, bocsássanak meg. Angol vagyok. Rossz oldalon hajtottam?” Máris rosszul indítottam. Talán megszabadultam a cucctól, de csak részben. Megláttak egy vadászkést az ülésen – később úgy döntöttek a hazug személtládák, hogy ez kimeríti a „fegyverrejtegetés” fogalmát –, azután köteleztek arra, hogy kövessük őket egy mélygarázsba, valahová a városháza alá. Menet közben persze látták, ahogy még több szart szórtunk az útra.

Nem kutattak át azonnal, amikor megérkeztünk a mélygarázsba. Azt mondták Ronnie-nak: „Oké, szálljon át, és hozza a cucrát.” Ronnie-nak volt a kocsiiban egy kis kézitáskája vagy mije, de útközben minden szart beborított egy papír zsebkendő dobozba. Miközben kiszállt, odabökte nekem: „A sofőrülés alatt.” Amikor aztán én következtem, akinek nem volt semmije a kocsiiban, úgy kellett tennem, mintha lenne, míg lerendeztem ezt a dobozt. Csak azt nem tudtam, mi a szart csináljak vele, szóval lényegében összegyűrtem, és bedugtam a hátsó ülés alá. Azután kiszálltam, és közöltem, hogy nincs poggyászom. Tényleg nem értem, miért nem kapták szét azonnal a kocsit.

Mostanra ők is tudták, kiket fogtak. („Némmá’, ki tisztelt meg minket.”) Hirtelen mégis úgy tűnt, mintha nem nagyon tudnának mit kezdeni az ölükbe hullt világsztárokkal. Persze az egész államból oda kellett csődíteniük a haverjaikat, miközben azt se tudták, mivel vádoljanak meg. Annál inkább tudták, hogy próbáljuk elérni Bill Cartert, ami megrémíthette őket, miután éppen Bill Carter udvarán kapirgáltak. Bill onnét nem meszsze, Rectorban nőtt fel, ismert minden állami rendőrt, minden seriffet, minden vizsgálóbíró, az összes politikust. Talán már kezdték is bánni, hogy leadták a drótot a nagy fogásukról. Az országos médiumok mind ott gyülekeztek a bíróság előtt – egy dallasi csatorna egyenesen magángépet bérelt, hogy a rajtvonalról tudósíthasson. Szombat délután lévén a rendőrök Little Rockba telefonálgattak, hogy az állami tisztviselőktől kérjenek tanácsot. A lényeg, hogy nem kasztlítottak be, és hagyták, hogy ez a kép járja

be a világot, inkább laza „védőőrizetben”, a rendőrfőnök irodájában tartottak, így aztán volt egy kis mozgásterünk. Hol lehetett Carter? Hétvégére leálltak a hivatalok, akkoriban meg még nem léteztek mobilok. Kellott egy kis idő, míg előkerítették.

Eközben mi próbáltunk megszabadulni az összes cucctól. Teljesen el voltunk szállva. A hetvenes években a legfinomabb, gyógyszerészeti tisztaságú Merck kokainon pörögtem, de mint a bűgőcsiga. Amikor Freddie Sesslerrel kimentünk a klotyóra, még oda se kísérték el.

– Jesszusom – Freddie minden mondatot ezzel indított –, tele vagyok cuccal! Mármint Tuinallal. Miközben lehúztá, idegességében elejtette az üveget, azok a rohadttürkiz és vörös pirulák meg mindenfelé szétgurultak, miközben már a kokótól próbált volna szabadulni. Én a hasissal és a fűvel kínlódtam, lehúztam, de a kurva anyjáért se akart lemenni, túl sok volt benne a gandzsa, csak öblögettem és öblögettem, amikor a másik fülkéből hirtelen átgurultak ezek a pirulák. Próbáltam összeszedgetni őket, megszabadulni azoktól is, de nem ment, mert Freddie-vel elválasztott minket egy üres fülke, ahol ott hevert szerteszét vagy ötven tabletta.

– Jesszusom, Keith!

– Nyugodj már le, Freddie, én kitakarítottam az enyémet, te is a tiédet?

– Asszem, asszem.

– Oké, akkor irány a középső, és nyald fel azt is.

Csak úgy záporozott ránk az a sok szar. Elképesztő, de tényleg minden zsebből, ahová csak benéztünk. Nem hittem volna, hogy ennyi cuccom van!

A legnagyobb gondot Freddie táskája okozta, amely a kocsi csomagtartójában pihent, egyelőre bontatlanul, viszont tele koka-innal. Azt tutira megtalálták. Freddie-vel ezért döntöttünk úgy, hogy stratégiai okokból egy napra felfüggesztjük a barátságunkat, és azt mondjuk: ő csak egy stoppos, de azért a szükség órájában rá is kiterjesztjük jogi védelmünket, ha már velünk volt.

De hol lehetett Carter? Beletelt egy időbe, míg mozgósítottuk az erőinket, közben Fordyce népessége riasztó mértékben felduzzadt. Mississippi, Texas, Tennessee – mindenhol eljöttek a nagy murira. Addig viszont semmi sem történt, amíg meg nem találták Cartert. Ő is velünk turnézott, szóval nem lehetett messze, csak kiélvezte a jól megérdemelt szabadnapját. Így is maradt időm azon töprengeni, hogy lehettem ennyire óvatlan, és feledkezhettem meg így a szabályokról. Ne szegd meg a törvényt, és ne hagyd magad lemeszelni. Zsaruk hemzsegni mindenfelé, pláne Délen, ahol egy rakat féltörvényes ürüggyel letartóztathatnak, ha az a vágyuk. Ahol gond nélkül leültethetnek akár kilencven napra is. Ezért mondta Carter, hogy le se jöjjünk az autópályáról. A Biblia-öv akkoriban még sokkal jobban szorított.

Azokon a korai turnékon sok-sok mérföldet leautóztunk, azok az útszéli csehók meg felértek egy orosz rulettel. Jobban tetted, ha felkészültél rá. Csak próbáltál bemenni egy kamionos kocsmába 1964-ben, '65-ben vagy '66-ban, odalent Délen vagy Texasban. Érezni lehetett, hogy nincs veszélyesebb hely a városban. Besétáltál a sok kalapos cowboy közé, és lassan kezdted kapiskálni, hogy a sörtére nyírt és kitetovált kamionosok mellett nem számíthatsz valami kedélyes kis kajálásra. Próbáltál kifarolni a helyzetből: „Ó, elvitelre kérném, ha lehet.” Erre lebuziztak a hosszú hajad miatt. „Hogy s mint, kislányok? Szabad egy táncra?” A haj – az ember nem is gondolná, hogy egy ilyen kis semmiség egész kultúrákat képes megváltoztatni. Ahogy London egyes részein reagáltak a külsőnkre, nem sokban különbözött attól, ahogy Délen tették. „Helló, szívi” meg a többi szarság.

Így visszatekintve állandó harcban álltunk, de akkoriban nem így gondoltunk rá. Először is, csupa új tapasztalat ért, amiről nem igazán tudtad, milyen hatással lesz rád. Fokozatosan nőttünk bele a helyzetbe. Az hamar kiderült, hogy ha meglátják a gitárokat, és megtudják, hogy zenészek vagyunk, akkor hirtelen minden oké. Szóval eleve jobb gitárral bemenni egy kamionos pihenőbe.

„Játszani is tudsz rajta, kölyök?” Néha tényleg megcsináltuk: elővettük a gitárokat, és játszottunk a betevőért.

Ha viszont tényleg ki akartál okosodni, csak át kellett menned a sín másik oldalára. Ha fekete zenészekkel játszottunk, ők gondoskodtak rólunk. „Hé, akarsz kefélni ma este? A csaj imádni fog. Még sose látott ilyet.” Szépen fogadtak, megetettek, ágyba vittek. A fehér oldal lehetett bármilyen döglött, a síneken túl zakatolt az élet. Amíg ismerted, akit kellett, jó voltál. Rendesen kiokosodtunk.

Néha két-három fellépést is lenyomtunk egy nap. Nem hosszú koncerteket, húsz percet – fél órát napi háromszor: vártuk a sorunkat a revüben, a feketékkal, a nyeretlen kezdőkkel, a helyi fehér sztárokkal, s ha lementünk Délre, sehol sem volt vége. Városok és államok jöttek-mentek. A felezővonal-frász. Ha ébren bírsz maradni, csak bámulod a fehér választóvonalat az út közepén, közben időről időre megszólal valaki, hogy „szarnom kell”, vagy „éhes vagyok”. Azután beesel ezekre a rövid fellépésekre az alsóbbrendű utak mentén, valamelyik Karolinában, Mississippiben meg a többiben. Majd’ eldurran a hólyagod, meglátod a férfitécét, erre valami fekete tag odaáll azzal, hogy „csak színeseknek”, te meg arra gondolsz: „Ezt a diszkriminációt!” Aztán elhajtasz a kis krimók előtt, ahonnet árad kifelé ez a hihetetlen zene meg a füst az ablakon.

- Hé, álljunk már meg.
- Veszélyes lehet.
- Ne már, hallgassuk meg!

Ott a banda, épp egy trió, nagy fekete bivalybaszók meg néhány vonagló luvnya, a bugyijában egydollárosokkal. Belépsz, és egy pillanatra ledermed minden, mert te vagy itt az első fehér ember, és tudják, hogy néhány fehér csóka tényleg nem fog itt nyarat csinálni, pláne hogy nem igazán tűnik helybélinek. Felkelted az érdeklődésüket, kezded élvezni az ottlétet, de aztán megint kifordulsz az útra. A francba, pedig napokig maradnál! Újra menni kell, pedig itt imádnivaló fekete csajszyik pörgetnek a hatalmas

didkóik között. Kisétálsz, úszol a parfümben és a verítékben, beülsz a kocsiba, istenien illatozol, a zene meg lassan elhal a háttérben. Mintha meghaltunk, és a mennybe kerültünk volna, mert egy éve még londoni klubokban nyomtuk, és talán jól is ment, de most olyan helyen találtuk magunkat, ahová nem hittük volna, hogy valaha eljutunk. Mississippiben végre nemcsak játszottuk ezt a zenét, még hozzá a legnagyobb tisztelettel, de tényleg bele-szagolhattunk. Bluest akarsz játszani, a másik pillanatban meg már blueszenész is vagy: egy közülük, és Muddy Waters ott áll melletted. Olyan gyorsan történik, hogy feldolgozni sincs idő a rád zúduló élményeket. Csak később tudatosul, amikor visszatekintesz, annyira sok ez az egész. Egy dolog Muddy Waters nótáit játszani. Más dolog Muddy Watersszel játszani.

Bill Carter végül előkerült Little Rockból, ahol épp grillezett egy barátjánál, történetesen egy bírónál, ami szerencsés egybeesés. Bérelt egy gépet, pár órán belül ott lehettek. Carter bíró barátja ismerte az állami rendőrt, aki készült átkutatni a kocsinkat. Közölte vele, hogy szerinte ehhez nincs joga, és figyelmeztette, hogy mindenképp várja meg a kutatással. Két újabb órára megállt az élet.

Bill Carter már főiskolásként részt vett a helyi politikusok kampányaiban, szóval ismert minden fontos embert az államban. Akiknek korábban Arkansasban dolgozott, azóta a legbefolyásosabb demokraták lettek Washingtonban. Mentora, a kensetti Wilbur Mills a költségvetési bizottság elnökeként a második legfontosabb embernek számított az elnök után. Carter szegénysorból küzdötte fel magát: a koreai háború idején berukkolt a légi-erőhöz, ebből fizette a jogi tanulmányait, majd amikor elfogyott a pénze, belépett a titkosszolgálatba, és a végén már Kennedyt őrizte. Azon a napon nem tartózkodott Dallasban – valami gyakorlatra ment –, de egyébként mindenhová elkísérte, megtervezte az útjait, ismert minden fontos embert az összes államban, ahol Kennedy csak járt. Közel volt a tűzhöz. Kennedy halála után a Warren-bizottság nyomozója lett, majd saját jogi praxisba kezdett

Little Rockban, az egyszerű emberek védőszentjeként. Helyén volt a töke. Mindennél jobban tisztelte a törvényt, a dolgok rendes elintézését, az alkotmányt – még a rendőröknek is tartott tanfolyamokat. Azt mondta nekem, hogy azért lett védőügyvéd, mert torkig volt azzal, hogy a rendőrök rutinszerűen visszaélnék a hatalmukkal, és megszegik a törvényt. Ez azokra is állt, akikkel a Rolling Stones turnéja során találkozott, szinte valamennyi városban. Így lett Carter a természetes szövetségeseink.

Akkor is a régi washingtoni kapcsolatait használta aduásként, amikor az 1973-as amerikai turnéra nem kaptunk beutazási engedélyt. Abban az évben először utazott Washingtonba az érdeünkben, és hamar kiderült számára, hogy még a bürokrácia legalsóbb szintjein is a Nixon-direktíva van érvényben. Hivatalosan közölték vele, hogy a Stones soha többé nem turnézik az Egyesült Államokban. Túl azon, hogy a világ legveszélyesebb rock and roll bandája, lázongást szít, durván megsérti a közszemérmert és törvényes rendet – mindenkinek forr a vére, amikor Mick Sam bácsinak öltözve csillagsávós lobogót visel a színpadon. Ez önmagában elegendő indok a kitiltásunkra. A nemzet lobogója! Akkoriban nagyon vigyázni kellett erre. Brian Jonest is bekasztlitzták, csak mert felvett egy, a színpad végében heverő amerikai zászlót, még a hatvanas évek közepén, a New York-i Syracuse-ban, ha minden igaz. A vállára terítette, csakhogy a sarka leért a földre. Már a koncert után megyünk hátra, amikor a rendőrök mindnyájunkat beterelenek az őrstre, és elkezdenek üvölneni: – Végighúzta a földön! Megsértette a hazánkat, ez gyalázat!

És akkor még nem beszéltem a priuszomról. Hiába tagadtam volna, mindenki tudta – mi mást is írt volna rólam a sajtó? –, hogy heroinfüggő vagyok. Angliában csak nemrég, 1973 októberében ítélték el kábítószer birtoklásért; 1972-ben ugyanezért Franciaországban. Viszont ekkoriban kezdett forró lenni a Watergate-helyzet, amikor Carter belefogott a kampányba – Nixon több emberét is lecsukták, sőt nemsokára Nixon is követte Haldermant, Mitchellt meg a többit –, és a fogdmegek közül

sokan személyesen is érintve voltak az FBI John Lennon elleni lejárato akciójában.

A bevándorlási hivatalban mindenképp Carter mellett szólt, hogy közéjük tartozott, mint a törvény embere, akit Kennedy miatt is nagy tisztelet övezett. Dobott egy „tudom én, hogy megy ez, srácok”-at, és azt mondta, csak egy meghallgatást szeretne, mert szerintem nem részesülünk pártatlan elbírálásban. Lassan dolgozta meg őket, sok-sok hónapnyi kitartó araszolással, és külön odafigyelt az alacsonyabb rangú tisztviselőkre, akikről tudta, hogy a formasaágakkal megakaszthatnak bármit. Én is orvosi vizsgálatoknak vettem alá magam, hogy bizonyítsam, mennyire tiszta vagyok; ugyanaz a párizsi orvos tisztázott, aki korábban is igazolta az alkalmasságomat. Azután Nixon lemondott. Azután Carter megkérte a fő-fő döntéshozót, hogy találkozzon Mickkel, és döntse el maga, Mick meg persze felvette az öltönyét, és kidumálta a sajtót a szájából. Mick tényleg sokoldalú fickó. Ezért is imádom. Filozófiai fejtegetésekbe bocsátkozna Sartre-ral a saját anyanyelvén. Mick iszonyú jól boldogul a helyiekkel. Carter kitalálta, hogy nem New Yorkban vagy Washingtonban folyamodunk vízumért, hanem Memphisben, mert így nem ver akkora port. Az eredmény teljes hátraarc lett. Varázsütésre engedélyeket és vízumot kaptunk, de csak egy feltétellel: Bill Carter a Stonesszal turnézik, és személyesen garantálja, hogy meggátol minden lázító tevékenységet és törvénszegést. (Egy orvosnak is el kellett kísérnie minket – ez a ponyvaregénybe illő karakter később még felbukkan a történetben, addig legyen elég annyi, hogy áldozatul esett a turnénak: rákapott a szerekre, és lelépett egy groupie-val.)

Carter mindenkit megnyugtatott, hogy titkosszolgálati hatékonyssággal vezényli le a turnét, szoros együttműködésben a helyi erőkkal. A kapcsolatai révén persze arra is számíthatott, hogy leadják neki a drótot, ha a rendőrök rajtaütésre készülnek. Ami nem egyszer megmentette a seggünket.

A sok tüntetés, háborúellenes menet és a Nixon-éra miatt az 1972-es turné óta mogorvább lett a helyzet. Ennek első bizonyí-

tékát június 3-án, San Antonióban tapasztaltuk. Erre a turnéra vittük azt a nagy felfújható falloszt, amely aközben állt fel a színpadon, hogy Mick a *Starfucker*-t énekelte. Jó szolgálatot tett az a farok, bár később még sokba fájt, amikor Mick minden turnéra parádés díszletet akart, hogy leplezze a bizonytalanságát. Az se volt semmi, amikor elefántokat vittünk a memphisi színpadra, amíg le nem szakadtak alattuk a rámpák, és a próbák alatt össze nem szarták az egész színpadot. A Baton Rouge-i nyitókoncerten még semmi gondunk nem volt az óriásfarokkal, csak éppen ötletet adott a zsaruknak, akik mostanra feladták a kísérletezést, hogy egy hotelben, útközben vagy az öltözőben buktassanak le. Egyedül a színpadon foghattak meg minket. Letartóztatással fenyegették Micket, ha az óriási farka aznap éjjel is feláll, mire megkezdődött a huzavona. Carter figyelmeztette a zsarukat, hogy a kölykök rájuk gyűjtják az arénát, azután visszavett a tempóból, és belátta, hogy senki sem fog kiállni egy farokért. Végül Mick döntött úgy, hogy meghajol a hatóságok akarata előtt, így San Antonióban nem állította fel az óriáspéniszt. Memphisben újra letartóztatással fenyegették, most a *Starfucker* szövegéért, de Carter ezúttal csírájában elfojtotta a próbálkozást, amikor bemutatta a helyi rádióadó műsorrendjét, amelyben két teljes éve szerepelt a nóta, és még nem tiltakozott miatta senki. Amennyire ő látta – s ami ellen kész volt az utolsó lélegzetéig harcolni –, a rendőrök minden egyes városban minden egyes fellépésünknel megsértették a törvényt, amikor bírói végzés nélkül próbáltak bevarrni minket, és minden ok nélkül kutakodtak nálunk.

Szóval forrtak rendesen az indulatok, mire Carter a bíró haverjával végül eljutott Fordyce-ba. A sajtó hatalmas erővel elfoglalta a várost; úttorlaszokat kellett emelni a tömeg távol tartására. A rendőrök mást sem akartak, csak felnyitni a csomagtartót, ahonnét biztosan mindenféle drogok kerülnek elő, ez nem is lehetett kérdés. Addig is gondatlan közúti veszélyeztetéssel vádol-

tak, mert csikorgott a gumi, és felverte a kavicsot, amikor kihajtottam az étterem parkolójából. Húszméternyi gondatlan közúti veszélyeztetés! Kettes számú vádpontnak ott volt az „elrejtett fegyver”, mármint a késem. A csomagtartó felnyitásához ugyanakkor kellett a „megalapozott gyanú” vagy bármilyen bizonyíték, ami a bűnelkövetésre utalt. Ennek hiányában törvénytelenül kutatják át a kocsit, s még ha találnak is valamit, ejteniük kell az ügyet. Kinyithatták volna a csomagtartót, ha törvénytelen holmit láttak volna, amikor benéztek a kocsik ablakán, csak hát nem láttak. Ez a „megalapozott gyanú” váltotta ki az éles szóváltást, ami a délután folyamán sokszor kirobbant a különféle tisztviselők között. Carter legelőször is egyértelművé tette, hogy szerinte az egész vád koholt. A megalapozott gyanú érdekében a minket lemeszelő zsaru azt találta ki, hogy amikor elhagytuk a parkolót, a lehúzott ablak mögül marihuánafüstöt érzékelt, ezért érezte jogszerűnek a jármű átkutatását.

– Ezek azt hiszik, most pottyantam le a trágáyásszekérről – jegyezte meg Carter.

A zsaruk próbálták bemesélni, hogy abban az egy percben, míg elhagytuk az éttermet, és kihajtottunk a parkolóból, volt elég időnk rágyújtani egy spanglira, és telefújni a kocsit annyi füsttel, amit méterekről érezni lehetett. Márpedig emiatt tartóztattak le, állították, ami önmagában megkérdőjelezte az egész vád hitelességét. Carter többek között ezt is megvitatta a máris felpaprikázott rendőrfőnökkel, akinek a városában ostromállapot uralkodott, miközben pontosan tudta, hogy megakadályozhatja a másnapi telt házass koncertünket a dallasi Cotton Bowlban, ha erővel Fordyce-ban tart minket. Akárcsak Carter, mi is tipikus vörös nyakú bugrist láttunk Bill Gober rendőrfőnökben – Bibliával felvértezett mását chelsea-i barátainknak, akik mindig készen álltak saját képükre formálni a törvényt, és visszaélni a hatalmukkal. Gobert személy szerint felháborította a Rolling Stones létezése: az öltözködése, a haja, az üzenete, a zenéje, ám mindenekelőtt, ahogy ő látta, a hatóság tekintélyének megkérdőjelezése. Az enge-

detlenségünk. Még Elvis is azt mondta: „Igen, uram.” Csak ezek a hosszú hajú hippik nem. Gober ezért nem hátrált meg, és csak kinyitotta azt a csomagtartót, pedig Carter figyelmeztette, hogy kész elmenni a Legfelsőbb Bíróságig. S amikor végül kinyílt a csomagtartó, akkor jött a slusszpoén. Amin betegre röhögtek magunkat.

Ahogy Tennessee felől – amely akkortájt jórészt absztinens államnak számított –, átkeltél a folyón, mondjuk, az Arkansasban fekvő Nyugat-Memphisbe, a szeszboltok jóformán mást se árultak, csak pancsolt helyi piákat barna papírcímkékkel. Ronnie-val győztük csodálni őket, és összevásároltunk minden bizzar bourbont: Flying Cock, Fighting Cock vagy Grey Major, mindegy, csak egzotikus, kézzel írt címke legyen rajta. Hatvannál is több lapult abban a csomagtartóban – sebtében meg is vádoltak minket szeszcsempészettel. „Dehogy, törvényesen vettük őket, fizettünk az összesért!” Szerintem ez a sok pia megkavarta őket. A hetvenes években járunk, amikor a piások még nem úgy voltak függők, mint a drogosok, a kettő élesen elkülönült. „Legalább igazi férfiak, whiskyt isznak.” Azután megtalálták Freddie táskáját, amely le volt zárva, ő meg azt mondta, hogy elfelejtette a zárkombinációt. Így aztán felfeszítették, és a belsejében persze ott lapult két kis üveg gyógyszerészeti tisztaságú kokain. Gober azt hitte, megfogott minket, de legalábbis Freddie-t.

Időbe telt előkeríteni a bírót az egyre öregebb estében. Mire megérkezett, már végiggolfozta és végigitta a napot, alig állt a lábán.

A történet itt fulladt abszurd komédiába: amikor a bíró elfoglalta a pulpitust, a különféle jogászok és rendőrök pedig próbálták meggyőzni arról, hogy az ő jogértelmezésüket fogadja el. Gober azt akarta, hogy a bíró mondja ki: jogszerűen kutatta át a járművet és találta meg a kokaint, ez alapján pedig jogszerűen meghosszabbíthatja az őrizetünket, egyszóval bevághat a sítire. Mondhatjuk, hogy ezen a jogértelmezési vitán múlt a Rolling Stones további sorsa, legalábbis Amerikában.

A történetek az alábbiak szerint zajlottak, amennyire a saját hallomásomból és Bill Carter későbbi elmondásából tudom. Ennél gyorsabban nem tudom elmesélni, csak így, Perry Mason stílusában.

A szereplők:

Bill Gober. Rendőrfőnök. Bosszús és bosszúszomjas.

Wynne bíró. A meghallgatáson elnöklő fordyce-i bíró. Tajtérszeg.

Frank Wynne. Az ügyben eljáró ügyész. A bíró testvére.

Bill Carter. Jól ismert, agresszív védőügyvéd, a Rolling Stones képviselőjében. Az arkansasi Little Rock lakója.

Tommy Mays. Az ügyészség képviselőjében. Idealista, nemrég végezte el a jogot.

További jelenlévők: Fairley bíró, Carter védelmében, hogy ügyeljen a törvényes rendre, és megmentse barátját a börtöntől.

A bíróság épületén kívül: Kétezer Rolling Stones-rajongó, akik nekifeszülnek a városháza előtt emelt kordonnak, és azt kántálják, hogy „szabadságot Keithnek”.

A bíróság épületén belül:

Bíró: Szóóóóval, ha jól tudom, bűncselekmény történt. Bűncselekmény, az ám. Ismertetné a vádat, ügyéész úúúú...

Fiatal ügyész: Bíró úr, van egy kis probléma a bizonyítékkal.

Bíró: Bocsássanak meg, de most vissza kell vonulnom.

[Értetlenség a tárgyalóteremben. Tíz percre megakad a tárgyalás, míg a bíró visszavonul. Egész pontosan azért, hogy az úttest túloldalán vásároljon egy pint bourbont, mielőtt tízkor bezár a bolt. A flaska a zoknijában lapul.]

Carter [telefonon beszél Frank Wynne-nel, a bíró testvérével]: Merre vagy, Frank? Jobb lesz, ha idejössz. Tom kissé illuminált. Igen. Oké. Oké.

Bíró: Folyassa, Mr... öö... folytassa.

Fiatal ügyész: Nem hiszem, hogy megvan erre a jogalapunk, bíró úr. Nincs jogunk itt tartani őket. Szerintem el kell őket engednünk.

Rendőrfőnök [üvöltve a bírónak]: Francokat! Elengedné ezeket a mocskokat? Tudja, hogy magát is letartóztathatnám, bíró úr. Meg is teszem, a jó életbe! Be van rúgva. Nyilvánosan részeselkedik. Nem is ülhetne azon a pulpituson. Csak szégyent hoz a közösségünkre. [Próbálja lefogni.]

Bíró [üvöltve]: Te szemétláda, vedd le rólam a mocskos kezed. Engem fenyegetsz, na megállj, ezért a szart is... [Dulakodás.]

Carter [igyekszik szétválasztani őket]: Hé. Ne már, fiúk! Fejezzék be ezt a *huzakodást*! Inkább *beszéljünk meg* a dolgot. Nem most van itt az ideje, hogy egymás torkának essenek... Itt vannak a tévések, az egész sajtó. Hogy nézne ez ki? Tudják, mi lesz erről a kormányzó véleménye. Folytassuk hivatalos hangnemben. Csak meg tudunk állapodni valahogy.

Törvényszolga: Elnézést, bíró úr. A BBC híradásai keresik. Haladéktalanul beszélni szeretnének önnel.

Bíró: Na ja. Bocs, egy percre, fiúk. Mingyá' jövök. [Belekortyol a zoknijába rejtett palackba.]

Rendőrfőnök [továbbra is üvöltve]: Ezt az istenverte cirkuszt! A francba is, Carter, ezek a kölykök bűncselekményt követtek el. Kokaint találtunk a rohadt kocsijukban. Mit akar még? Ezért bekasztlizom őket. Nekik is be kell tartaniuk a törvényeinket, most majd ők is felfogják. Mennyit perkálnak ezért, Hoover fiú? Ha a bíró nem mondja ki, hogy jogszerű volt az eljárás, őt is lecsukom nyilvános italozásért.

Bíró [a BBC-vel beszél]: Á, igen, a második világháború idején odaát szolgáltam Angliában. Pilótaként, a 385-ös bombázó században. Great Ashfieldben. Micsoda idők voltak... Ó, hogy imádom Angliát! Sokat golfoztam. Micsoda pályák vannak arrafelé... Wennworth? Az igen! Na, csak hogy tudják, sajtókonferenciát tartunk a fiúkkal, és ismertetjük a történeteket, hogy mit keres a Rolling Stones a városunkban meg minden.

Rendőrfőnök: Bevarrtam őket, és itt is maradnak. Nem engedem ki a kis szarosokat, ezeket a bájgúnárokat. Ki a francnak képzelik magukat?

Carter: Azt akarja, hogy elszabaduljon a pokol? Láttá, mi van odakint? Ha csak egy bilincset meglátnak, áttörik a kordont. A Rolling Stonesról van szó, az ég szerelmére!

Rendőrfőnök: És most szépen mennek a rács mögé.

Bíró [végzett az interjúval]: Na hogy állunk?

A bíró testvére [félrevonja]: Beszéljük ezt meg, Tom. Nincs jogunk fogva tartani őket. Itt tényleg elszabadul a pokol, ha nem járunk el törvényesen.

Bíró: Én is tudom. Naná. Persze. Persze, Mr. Carrerrrr... Járuljanak ide hozzám.

Gober főnököt leszámítva mindenkiben kihuny a lelkesedés. A kutatás nyomán nem került elő semmi, amit törvényesen felhasználhattak volna. Nem vádolhattak minket semmivel. A kokain a stoppos Freddie pakkjából került elő, de még azt is törvénytelenül találták meg. Jórészt már az állami rendőrök is Carter pártját fogták. Miután hosszan értekeztek és sugdolóztak, Carter és a többi jogász megállapodott a bíróval. Ilyen egyszerűen. A bírónak megtetszett a vadászkés, és ejtette a vele kapcsolatos vádat – máig ott lóg a tárgyalóteremben. A gondatlan közúti veszélyeztetésből szimpla szabálysértés lett, mint egy parkolási bírság, amiért 162 dollár 50 centet fizettem. Carternél mindig volt 50 000 kápéban, abból szépen letette az 5000 dolláros óvadékot Freddie-ért meg a kokainért, és megállapodtak, hogy a vádat eljárási hibára hivatkozva később semmissé nyilvánítják – Freddie addig is szabadon távozhatott. Maradt viszont még egy feltétel. Tartanunk kellett egy sajtótájékoztatót, mielőtt leléptünk, és egy fotó erejéig át kellett karolnunk a bírót. Ronnie-val magáról a bírói pulpitusról tartottuk meg azt a konferenciát. Addigra már tűzoltósíkokat viseltem; le is kaptak, ahogy lesújtottam a kalapáccsal, és bejelenttem a sajtónak: „Ügy lezárva.” Nem semmi.

Ez már csak így ment a Stonesszal. Ha lefogtak minket, a hatóságok mindig trükkös választás elé kerültek: bezárjuk őket, vagy fényképezkedjük velük, és adjunk melléjük díszkíséretet? Kétesélyes volt. Fordyce-ban, ha nagy mázlival is, de díszkíséretet kaptunk. Az állami rendőröknek hajnali kettő körül kellett átvágniuk velünk a tömegben a reptérig, ahol Jack Daniel'sszel feltankolt gépünk csak ránk várt.

2006-ban Huckabee arkansasi kormányzó, aki arra készült, hogy ringbe szálljon a republikánus elnökjelöltségért, egy jól irányzott politikai akcióval felmentett a harminc évvel korábbi szabálysértés alól. Huckabee kormányzó gitárosnak tartja magát, mintha még egy bandája is lenne. Igazság szerint nem volt mit megbocsátania. Fordyce-ban hivatalosan nem történt semmi, de nem érdekes, ő azért megbocsátotta. Na de mi lett a kocsival? Hát ott hagytuk abban a mélygarázsban, felpakolva a cuccal. Tudni szeretném, mi lett vele. Talán sosem bontották le az ajtóit. Talán valaki ma is vezeti, miközben tele van azzal a sok szarral.